

Grandpierre Atila

A magyar nemzettudat történelmi alapjai

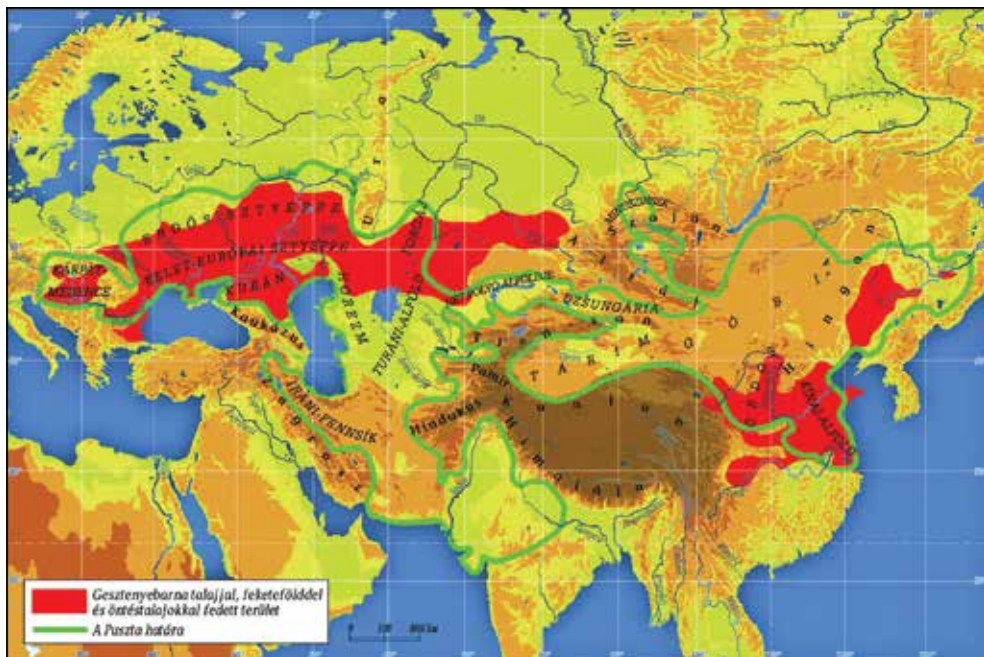
A magyarság számára a Kelet egy óriási kincs, amely számunkra mindent megváltoztat, a múlttól, a jelenről és a jövőről alkotott képünket egyaránt. A magyarságot a Kelettel összekötő kapcsolat a magyar őstörténelmet a mai köztudatban létezőtől lényegesen eltérő, hatalmas térbeli és időbeli távlatokba helyezi. Egy olyan kapcsolatrendszerbe, amely megvilágítja a magyarság múltjának világtörténelmi jelentőségét, és azt is, hogy a *magyarság múltjának a jövő számára is világtörténelmi jelentősége van.*

De lássuk a tényeket! *Ósi Magyarország – A Kárpát-medence és a Selyemút népeinek felemelkedése* című, 2019-ben megjelent könyvünkben 11 tudomány legújabb eredményeit foglaltuk össze. Az egyes szaktudományokról írt összegző fejezeteket a témakörök elismert szakértői lektorálták. Ebben a könyvben minden állítást igyekeztünk szakszerűen alátámasztani és dokumentálni, a hivatkozások ott megtalálhatók. A legfontosabb tények közül a következőket emeljük ki.

Amint láttuk, az egy nagyobb embercsoportot néppé szervező tényezők közül kiemelkedik az őshaza és az őstörténelem. Az őshaza a nép természetföldrajzi életfeltételeit biztosítja. A természetföldrajzi feltételek nemcsak az élet, a civilizáció kifejlődése számára is kedvezőek lehetnek. A civilizáció kifejlődése számára kedvező természetföldrajzi feltételek a következők: (1) a körzet közlekedés számára kedvező jellege, alapvetően sík volta, (2) területének nagysága, (3) talajának termékenysége, (4) vízellátása, nagy folyóinak sűrűsége, kedvező csapadékmennyisége, (5) kedvező éghajlata (mérsékelt égöv), (6) kedvező földrajzi helyzete, (7) földrajzi védettsége, (9) egyéb természeti erőforrásokban, ásványi kincsekben, hévizekben gazdagsága, (10) a fejlődésnek kedvező feltételek folytonos fennállásának időtartama.

Ósi Magyarország című könyvünk természetföldrajzi fejezetében kimutatuk, hogy a civilizáció kifejlődése számára kedvező tulajdonságok együttesen világviszonylatban kiemelkedő mértékben adottak a Kárpát-medencében, és jelentős mértékben a Kárpát-medencétől északon a tundráig, keleten a Csendes-óceánig, délen Észak-Indiáig terjedő, 20-25 millió km² területű eurázsiai Pusztán, az ősi Selyemúton. Természetföldrajzi alapon azt várhatjuk, hogy az ősidőktől mindaddig, amíg az emberiség történelmében a természetföldrajzi feltételek voltak a meghatározók, vagyis a legutóbbi évezredéig, ez a két körzet adott otthont az első nagy civilizációnak.

Mit mondanak a régészeti tények e körzet ősműveltségéről? A hárommillió éves időtartamú kőkorszakban a könnyen pattintható és csiszolható kovakövek számítottak a legértékesebb nyersanyagoknak. Nem eléggé ismert, hogy a *Kárpát-medencében, világelsőként, már 90 000-100 000 évvel ezelőtt nemcsak hogy bányásztak, hanem fejlett hőkezelési technológiát alkalmaztak az*

1. kép. A Kárpát-medencében és a Kárpátoktól keletre több mint 4000 kilométer hosszan húzódik a világ legtermékenyebb nagytája az északi Selyemút mentén, jó közlekedési viszonyokkal a szintén rendkívül termékeny Kínai- és Mandzsúriai-Alföld felé.

avasi kovakőbányában (Ringer, 2006). A ma ismert adatok alapján a kőkorszak ezen kiemelkedő vívmánya, a kovakő hőkezelési technológiája a Kárpát-medencéből, az Avasról terjedt el egész Euráziában (uo.). Az ősemberek nemcsak bányásztak erre felé, a lakóhelyek, a műhelyek és a bányák egymás mellett találhatóak a Tűzkövesen, lakóinak számát ebben az időszakban öt-hatszázra becsülik. Ez pedig egy kisebb falu létszámát teszi ki.

Az emberi civilizáció főúttján a következő korszakalkotó lépés a nyíl, az új használata. Az istállóskői barlangban talált leletek szerint az újat a Kárpát-medencében találta fel a későbbiekben nyílhegyeiről gravetti népnek nevezett nép i. e. 35 000 körül (Gáboriné Csánk Vera, 1980, 177.). A mai Franciaország területén hasonló régészeti leletek csak 5-6000 évvel későbbiek (uo., 178). A gravetti műveltség a Selyemút övezetében őrződött meg legtovább, egészen az újkőkorig, amikor a civilizáció fejlődésének vezérfonalát átadta a Kárpát-medencében kifejlődött Ősi Európa civilizációnak.

Egyes növényfajok termesztése és állatfajok háziiasítása jelentette az emberiség következő korszakalkotó lépését. A növényfajok termesztése, a mezőgazdaság a termőföld hasznosítása. Mai tudásunk szerint az Iráni-fennsík és Anatólia körzetében került sor a mezőgazdaság kialakulására. Ezek azonban nem annyira sík, mint inkább hegyvidékek. A mezőgazdaság jelentőssé válása a népesség ugrásszerű megnövekedésével jár. A régészeti tények alapján két nagy népességrobbanás jött létre az újkőkör végén: az anatóliai-iráni körzetben és a Kárpát-medencében (Biraben, 2006). Bár az anatóliai-iráni körzet-

ben a népességrobbanás korábban jött létre, de mértékében jóval elmarad a Kárpát-medencében az i. e. 6000–5700 között lezajló mögött (uo.).

Az emberi civilizáció fejlődésében a következő korszakalkotó lépés a közlekedés forradalma, a ló háziasítása. A ló háziasítására mai ismereteink szerint a sztyeppén, az i. e. 5. évezredben került sor. Figyelemre méltó tény, hogy a Kárpát-medencéből került elő az első, i. e. 5500-ból származó, lovast ábrázoló szobrocská („kentaurt ábrázoló agyagplasztika”, Füzesabony-Gubakút, i. e. 5500–5300). Ebben az időszakban a Kárpát-medence volt a műveltség világközpontja.

A következő korszakalkotó lépés a Kárpát-medencében zajlott le. Helyi előzményekből itt született meg a fémművesség. A legelső fémkorszak neve: rézkorszak. A rézkorszak a Kárpát-medencéből terjedt el, i. e. 5500-tól, először – nem véletlenül – a Kelet felé és a Balkán irányában. Ezt a korszakalkotó felfedezést egész sor további korszakalkotó felfedezés kísérte, a nagyállattartás, a házépítés, városépítés, a kifinomult fazekasság, a nagy hatótávú kereskedelem, az írás vagy az írás közvetlen elődjének feltalálása. Életközponitú vallásában központi szerepet játszott a Természet Anya tisztelete. A régészek ezt a Kárpát-medencei közponitú kultúrát eleinte Dunai civilizációnak, majd Ősi Európa civilizációnak nevezték el. Az Ősi Európa civilizáció felvirágzása i. e. 5700-tól legalább 3000 éven át óriási műveltségi hatást gyakorolt Euráziára. I. e. 5700-tól a Kárpát-medence népe 1–2,5 milliós népességet bocsátott ki észak és nyugat felé (Lüning, 1998, Grandpierre, 2019, 189, 341.), i. e. 5100-tól pedig milliós létszámú, jogarakkal temetkező népet kelet felé (Govedarica, 2004, Grandpierre, 2019, 132–133, 149, 187–188.). Az Ősi Európa civilizáció erdélyi népcsoportja jogarakkal temetkezett, és milliós létszámában népesítette be a sztyeppét abban a korban, amelyben Európa Kárpát-medencén kívüli népességének létszáma 500 000 fő volt. Ez az erdélyi közponitú, jogarhordozó nép uralta a rá következő évezredekben az egész sztyeppét (Govedarica, 2004). Az Ősi Európában alakult ki az emberiség első szám- és írásrendszere (Haarmann, 2014), több mint 2000 évvel a mezopotámiai ékírás kialakulása előtt. Nemrég arra is fény derült, hogy az ókori görög civilizáció legtöbb vívmánya, a szőlőművelés, a műveltség, a vallás, a művészetek, a társadalmi hálózatok rendszere és a demokratikus kormányzás is itt gyökereznek (Haarmann, 2017).

Az emberi civilizáció fejlődéstörténetében a következő korszakalkotó lépés a bronz feltalálása. A bronzot szintén a Kárpát-medencében találták fel, i. e. 4500 körül. A Kárpát-medencéből kiinduló fémművesség az i. e. 3500–3000 közötti időszakban terjedt el az Iráni-fennsíkon és Mezopotámiában (Chernykh, 2008). Ebben az időszakban jelenik meg az írás és a sumér magasműveltség Mezopotámiában, minden bizonnyal szoros összefüggésben az Ősi Európa-műveltséggel. A réz- és bronzművesség először a sztyeppén és környékén, valamint a Balkánon terjedt el, műveltségi előnyt biztosítva ennek a körzetnek. A középső bronzkor Európa-szerte legkiemelkedőbb presztízstárgyai a Kárpát-medencében készültek (Kristiansen and Larsson, 2005, 123–128.). Kétségtelen a cőfalvi balták, díszítőelemeik és kísérő tárgyaik szoros összefüggése az Aral-tó környéki andronovói és a Balkánon virágzó mükénéi műveltséggel (uo.). Ez az összefüggés rendkívül figyelemreméltó. Az andronovói műveltség

(kb. i. e. 2000–i. e. 900) a Kárpát-medencétől több mint 2000 kilométerre található, a Kaszpi-tengertől keletre. A *cófalvi aranyleletben* (i. e. 1750–1400) a szív alakú ún. *halántékgyűrűk* láncsal összekapcsolva jelennek meg. Ilyenek fordulnak elő a meótszi Kubán folyó vidékén és a délorosz sztyeppevidéken a rézkorban (i. e. 5500–3000) (uo.). Tallgren a *cófalvi halántékgyűrűket* készítő műveltségi központnak az Erdély–Bohémia–Morávia körzetet tekinti, és megemlíti, hogy egészen Uralszkiig elterjedtek. A bronzkori Erdélyben „az uralkodó elit jelképei a jogarak, az ivócsészék és a borostyán ékszerek” (uo., 126.). A bronzkori székely aranyművesség a szkíta aranyművességnél korábbi, hasonló jellegű motívumkincsú és hasonlóan világszínvonalú.

A Kárpát-medence népessége 8000 éves embertani folytonosságot mutat. A magyarság embertani típusaihoz hasonló körzetek a nagy eurázsiai síkság nagy részét lefedik. Árpád népe és az őshonos Kárpát-medencei magyarság legfőbb embertani típusai hasonlóak.

A genetikai vizsgálatok szerint a 2–3,5 milliós népességet kibocsátó Ősi Európa és az 1 milliós népességet kibocsátó Anatólia adta a nyugat-eurázsiai népesség javát. *Ebből a két népességből tevődik össze a mai kínai, japán, mongol nép genetikai összetevőinek 40%-a, Európa népességének 70-90%-a, Oroszország népességének 60%-a.*

Az i. e. 5700-tól a Kárpát-medencéből 2–3,5 milliós népességet kibocsátó Ősi Európa népessége szintén milliós nagyságrendű kellett legyen, s így összességében elérhette a 4 milliós főt. Ez a korabeli világ legnagyobb népessége, több mint kétszer nagyobb, mint a korabeli, Kárpát-medencén kívüli Európa (500 000), Kína (700 000) és India (700 000) népessége együttesen (Biraben, 2006). Ez a hatalmas népesség a Selyemút övezetében azzal a hozzá hasonló eredetű gravetti néppel ötvöződött, amely 10-20%-kal járult hozzá a Selyemút népeinek mai népességéhez. A magyarság mint a puszta és a sztyeppe népe, azért olyan hasonló az európai népekhez, mert döntő mértékben ők is ugyanabból a sztyepei, nyugat-eurázsiai népességből erednek. Az Ősi Európa sztyeppére kiáramlott, különös felségjelvényekkel, jogarakkal temetkező, milliós létszámú népességéhez i. e. 3000 körül jelentős, hasonló műveltségű és népzenejú anatóliai néptömegek csatlakoztak, s itt a sztyeppe őslakóival együtt az i. e. 2. évezredben létrehozták a gerendavázas (srubnaya) néven ismert régészeti kultúrát, amelynek népét az i. e. 1. évezredben a korabeli görögök szkítáknak nevezték. Hérodotosz görög történetíró szerint e nép magát „szkolota” néven nevezte. E népnév meghatározó, sz-k-l mássalhangzói megegyeznek a székely(y) népnév mássalhangzóival.

A régészeti tények szerint az Ősi Európa műveltségében központi szerepet játszott a Világfa, az Életfa jelképrendszere. *Az Életfa jelképe a kettős kereszt, amelynek kozmológiai, vallási jelentőségét az átfogó tudomány világította meg.* A Világegyetem lényegét megragadó átfogó tudomány a fizika, a biológia és a pszichológia, az anyag, az élet és az értelem tudományának egységes egésze. Ez a három tudomány természetes egységet alkot a Világegyetem lényegében, amely a jelenségvilág és a természettörvények valóság szintjénél mélyebb valóság szinten, a kozmikus alapelvek valóság szintjén válik világossá. *A jelenségek, törvények és kozmikus alapelvek éppúgy hármasságot alkotnak, mint az anyag, az élet és az értelem alapelvei.* Így a hármasság

egy mélyrehatóbb, teljesebb tudomány jelképeként kap olyan kozmikus jelentőséget, amely az Életfához, a kozmikus Egyháromság jelképéhez kapcsolja. A kettős kereszt az anyag, az élet és az értelem kozmikus alapelvének Egyháromságát jelképezi. Az Életfa jelképrendszerében a magyar és a mezopotámiai kultúrkörben központi szerepet játszik a hármas hármasság jelképe. A Világfa, az Életfa központi szerepének legbiztosabb nyomai Árpád népének régészeti műveltségét a mezopotámiai civilizációval kötik össze. Ezt az egyezést tovább erősítik olyan lényeges részletek, mint az Életfa törzsén feltüntetett hármasság, illetve Egyháromság, valamint a hármas hármasság és az Életfa csúcsán a hét szírom, amelyet az Élő Világegyetem eszmekörében a kozmikus élet hét szerveződési szintjével azonosíthatunk.

2. kép. Balról jobbra: az Egy zászlaja a 2005-ös csíksomlyói búcsún; a magyar nemzeti zászló a hármas hármasság jelképeivel; középen a koronának három ága, mindegyik ágán három rügy, jelképezve a hármas hármasságot; a szkíta Egyháromság jelképe, jobb szélén a kettős kereszt, egyben az Életfa jelképe is. Kora: i. e. 7. század, lelőhelye: Litoj kurgán, a Don partján.

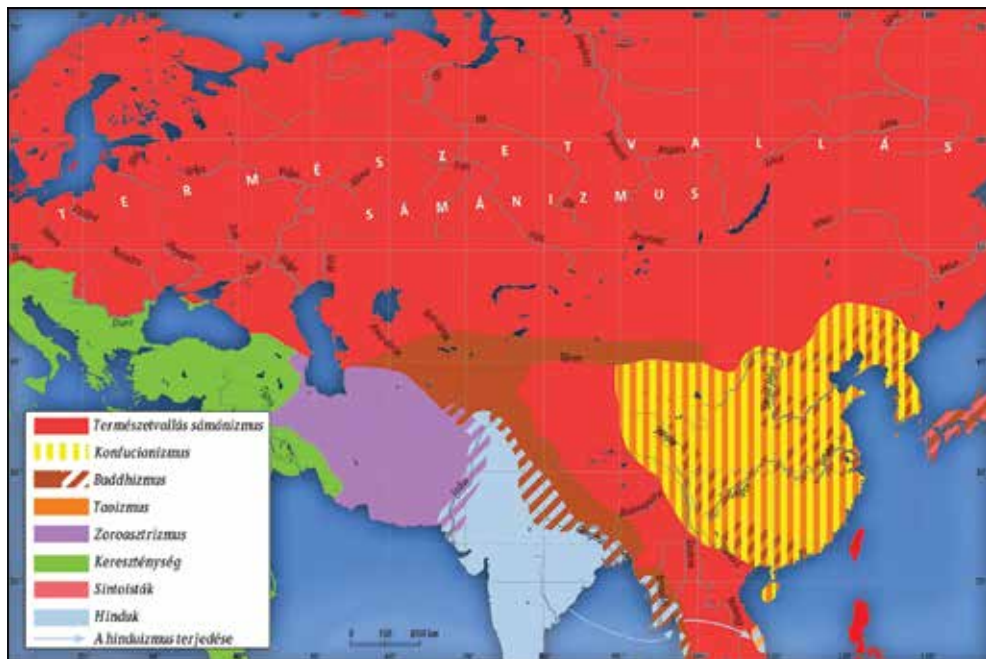

3. kép. Balról jobbra: az anarcsi hajfonatkorongon látható az Életfa jelképe Árpád népének hagyatékából; Asszír Életfa, II. Assur-nászir-apli tróntermét díszítő elefántcsont-faragvány, készült i. e. 879 körül; mezopotámiai Életfa, tetején a hét virág, törzsén a hármas háromság jelképe, az ágak csúcsán következetesen egy, illetve három rügy látható, egymás utáni sorrendben, olvasata: Egyháromság; mezopotámiai Életfa, csúcsán a hétszirmú jelkép, törzsén a három hármas vízszintes vonalpár, amelyek egyenként az Egyháromság, egymás után olvasva a hármas hármasság, egységként felfogva annak az Egyháromságnak a jelképei, amelynek alkotóelemei maguk is az Egyháromság jelképei. Az Egyháromság az anyag, az élet és az értelem kozmikus egységét jelképezi. A hármas hármasság a három valóságszint: jelenség, természettörvény, kozmikus alapelv, és a három létkör: anyag, élet, értelem hármas hármasságának jelképe.

Az Ősi Európa civilizációja a réz- és bronzkortól kezdve az eurázsiai síkságon a szkítáknak adta át a vezetést, akiktől a szarmaták, majd a hunok vették át a stafétabotot. A régészet különös módon három szkíta reneszánszt, a szkíta műveltség három újjászületését tartja számon, mégpedig a szarmatáknál, a hunoknál és a 8–10. században a magyaroknál. A magyarázat: a szarmata, hun, magyar népvnevek a korábban szkítának nevezett nép, a továbbélő szkítaság későbbi nevei (Grandpierre 2019.). Gábori Miklós *Ősemberek, ásatások* című könyvében (1964, 173.) azt írta: „Sokan azt hiszik, hogy aki régészettel foglalkozik, annak az inkák birodalmába vagy Egyiptomba, de legalábbis Görögországba kell mennie. Pedig Magyarország világviszonylatban az egyik leggazdagabb terület a kutatók számára.” Más szóval, a Kárpát-medencében, Magyarországon ugyanúgy rendkívül fejlett ősi civilizáció állt fenn, mint Egyiptomban vagy Görögországban. Ideje, hogy ez a tény bekerüljön a köztudatba.

A magyar nép ősvallása Eurázsia legerterjedtebb vallása, a természetvallás, a mágusok vallása, sokkal fejlettebb és teljesebb körű tudásrendszer, mint amit a sámánizmus képvisel, ugyanakkor ténylegesen az eurázsiai sámánizmus bölcsője.

Tudjuk, hogy a kereszténység mintegy 2000, a buddhizmus és a zoroasztrizmus mintegy 2600, a hinduizmus mintegy 3500 éves. Ezek előtt Euráziában minden jel szerint ez az ősi természetvallás-sámánizmus uralkodott, a 4. képünkön pirossal jelzett körzet tehát még nagyobb térséget foglalt magában. Ha pedig megvizsgáljuk, milyen múltra tekinthet vissza, minden

4. kép. Eurázsia vallásai i. sz. 600 körül. A természetvallás-sámánizmus közege Közép-Európától, Nagy-Britannia északi és keleti részétől a Kaukázusig, a Csendes- és az Indiai-óceánig terjedt. A Középkorai történelmi atlasz nyomán.

jel szerint több százezer évre, sőt Mircea Eliade szerint több millió évre. Ez pedig azt jelenti, hogy a 19. században természetvallás-sámánizmus elnevezést kapott vallás az emberiség, s ezen belül elsősorban, illetve legerősebben Eurázsia, ezen belül az északi Selyemút ősvallása. Diószegi Vilmos 1958-ban megjelent könyvében kimutatta, hogy a magyar ősvallás a természetvallás és a sámánizmus jegyeit viselte. Térképeink alapján is jól látható, hogy a magyar ősvallás megegyezett az emberiség, illetve Eurázsia ősvallásával. Figyelemre méltó, hogy a sámánizmus természetfilozófiája az egész Természetet, minden élő és élettelen dolgot lélekkel, vagyis titokzatos belső életerővel bíróként fogta fel (Hoppál, 2010, 96–107.). Ókori szerzők szerint a szkíta Nemród király által építtetett Torony felépülése előtt az emberiség legerjedtebb vallása a szkíták vallása volt (Grandpierre, 2019, 56–88.).

A Selyemúton az i. e. 3. századtól a népességében és műveltségében mindinkább számottevő Kína vette át a vezetést. A néphagyományban ugyanakkor jól kimutatható a magyar műveltség széles körű hatása. A népzene-kutatás szerint „Eurázsia zenei műveltségeit a Kárpát-medence kapcsolja össze egy egésszé. A kínai népzene más népzennel rokonítható csoportjai szórványosak, egy kivétellel, és ez a magyar. Egyedül a magyar kapcsolattal rendelkező dallamok tekinthetők a kínai népzene ma is eleven, változatképző elemeinek, és ezek száma kifejezetten jelentős, összevethető az önálló, belső eredetű népdalkincsével” (Juhász Zoltán, 2006, 140–141, 26. ábra). Ehhez őseink egy jelentős csoportjának huzamosan Kína szomszédságában kellett élnie (Juhász Zoltán, 2006, 146.). A magyar népzene ősnyelvi, keleti és magyar-skandináv kultúrkörökbeli szerepe azt mutatja, hogy a magyar népzene minden bizonnyal az újkőkorban, i. e. 6000 előtt, innen, a Kárpát-medencéből terjedt el keletre, egészen Kínáig, és északra Skandináviáig (Juhász et al., 2019). A magyar népzene ősrétegét mágikus énekek alkotják, és ez nem lehet másként, csak úgy, hogy az ősi magyarság a mágusok népe volt. Az Ősi Európa népzeneje, az ereszkedő kvintuáltó, megegyezik a mai magyar népzene legjellemzőbb típusával. Ez pedig újabb csalhatatlan jele annak, hogy az Ősi Európa népessége magyar volt.

Népmeséink a három nagy népmese-kontinens közül az eurázsiai népmese-kontinenshez tartoznak. Ősi népmeséink, tündérmeséink jellemzői a Természettel egybeforrottság, az életközpontú, mágikus világlátás. A magyar népmesék legfőbb elemei – a Világfa, a griff, a sárkány – a szkíta művészet jellegzetes jelképei. A magyar tündér megkülönböztető sajátossága nyilvánul meg abban, hogy regéink és mondáink, meséink a tündéreknek egy különös, csodás, ős boldoglétet, egy boldog aranyhont tulajdonítanak, hol őket aranykori boldoglét veszi körül (Ipolyi, 1854/1987, 57.). Népmeséinkben jól kimutatható a mezopotámiai rokonság. Például Az okos leány népmesénknek pontos megfelelője megtalálható az i. e. 2112–2004 között született sumér, *Enmerkar és Aratta ura* című eposzban. Hasonlóan, Fazekas Mihály 1817-ben írt *Lúdas Matyi* című művének alcíme: eredeti magyar rege. Megdöbbentő tény az is, hogy a Lúdas Matyival a neveken kívül szinte mindenben megegyező történet került elő 1951-ben Irakban egy, az i. e. 1500 körül lejegyzett agyagtábláról (Gyarmath Jenő, 1995). A mai Irán területén a perzsák csak az i. e. 1. évezredben tűntek fel, azelőtt az Iráni-fennsíkot Turánnak nevezték.

Lássuk a legalapvetőbb nyelvészeti tényeket! Először néhány idézetet emelünk ki. „A magyar nyelv önálló fejlődése sokkal nagyobb időtávlatú, mint akár Európa mai indoeurópai nyelveinek, akár uráli-finnugor nyelveinek legtöbbjéé” – írta Benkő Loránd Széchenyi-díjas nyelvészünk (Benkő Loránd, 1997, 164.). „A mai latin és a mai szláv nyelv között a nyelvrokonság mérve legalább hússzor akkora, mint amilyen a magyar és a finn-ugor nyelvek között kimutatható” (Nemesdedinai Zsuffa Sándor, 1942, 18.). „A magyar nyelv, amelyet őseink a honfoglalással a Kárpát-medencébe magukkal hoztak, már akkor is rendkívül nagy szerkezeti távolságban állt a rekonstruálható ugor alapnyelvtől, vele a megértés egyetlen elemét sem tartalmazta” (Benkő Loránd, 1997, 164.). S hozzátette: „A magyar nyelvnek – és ezzel együtt persze a magyar népnek – az őstörténete nem mosható, nem keverhető össze az uráli-finnugor vagy akár ugor nyelvek és népek őstörténetével” (Benkő Loránd, 1997, 164.). Az elmúlt évtizedekben egyre több nyelvész vélekedik úgy, hogy az *altaji, mongol és tunguz nyelvek hasonlóságának az az oka, hogy mindegyikre alapvető hatást gyakorolt a Hun Birodalom nyelve*. Ezt a nyelvet mi szkíta-hun nyelvnek nevezük. Hunnia fennállását ugyanebben a hatalmas eurázsiai körzetben megelőzte a szarmaták és a szkíták vezető szerepe. A szarmaták szkíta nyelvet beszéltek, de mindegyre csak hibásan, írta Hérodotosz (IV. könyv, 117.§.). Török „jövényszavaink” jelentős része az alapszókincshez tartozik, és így nem átvételnek, hanem közös eredetnek tulajdonítható. A szkíta-hun nyelv az urál-altaji nyelvcsalád alapnyelvének tekinthető. Besorolható a finnugor vagy az altaji nyelvcsaládba, de csak egyik-egyik oldala, valójában bizonyos értelemben mindkettőt magában foglalja, illetve mindkettő belőle fakad, mindkettőnél szélesebb osztályt alkot. Mint ilyen, az urál-altaji nyelvcsalád alapnyelvének tekinthető. A könyvünkben ismertetett tények fényében a magyar nyelv önálló fejlődésének időszaka mintegy 10 000 évre tehető.

Foglaljuk most röviden össze az I. Táblázatban, a teljesség igénye nélkül, a Kárpát-medencéhez, a magyar nép őstörténelméhez köthető, az emberiség fejlődésében kulcsszerepet játszó civilizációs úvmányokat!

I. Táblázat. A Kárpát-medencéhez, a magyar nép őstörténelméhez köthető, az emberiség fejlődésében kulcsszerepet játszó civilizációs úvmányok a vaskorig, amely szkíta korként is ismeretes

Az **ÚJ KORA**, i. e. 35 000-től, a Kárpát-medencéből, a vadászat forradalma;
 A **RÉZKOR**, i. e. 5500-tól, a Kárpát-medencéből;
 A **LÓ HÁZIASÍTÁSA**, legkorábbi nyoma i. e. 5500-tól, a Kárpát-medencéből, a közlekedés forradalma;
 A **BRONZKOR**, i. e. 4500-tól a Kárpát-medencéből.

Eredeti nemzeti önazonosságunk a nemzetet az ősi életközpontú világrennd hét kozmikus életszintjének kozmikus rendjében helyezi el, középen – ezek az Élő Világegyetem, a földi élővilág, az emberiség, a nemzet, a család, az egyén, és a szervezetünket alkotó elemi életegységek, mai kifejezéssel a sejtek. *Ebből a kozmikus világrendből eredt a népfelség eszméje, a magyar nép isteni eredeté-*

nek és küldetésének egész ősvallásunkat átható eszméje. A kozmikus világrend minden szintje a kozmikus életből fakad, ha úgy tetszik, isteni eredetű, és így a legmagasabb tisztelet illeti. *Az ősi magyar önazonosság lényeges jellemzője volt a nemzetségi, törzsi, nemzeti és a Puszta nemzeteit egységes egészzé szervező civilizációs önazonosság és önállóság tisztelete.* A szkíta-hun királyok jellegzetes címe volt a „királyok királya” cím, amely ehhez a pusztai civilizációhoz kapcsolódó önazonosság jele volt. Fontos megemlítenünk, hogy ez a természeti rendben felfogott nemzeteszme elsőbbséget ad az ökológiai szempontoknak, és minden nemzetet egyformán tiszteletben részesít, így a jövő nemzeteszméjének tekinthető.

És most lássuk az összefüggéseket! Mert az összefüggések azok, amelyek segítségével gondolkodni tudunk. Az összefüggések azok, amelyek látást adnak, megértést, amelyek lehetőséget biztosítanak arra, hogy megértsük az okokat és következményeket, amelyek segítségével történelmünket határozatosan a felemelkedés felé fordíthatjuk, amelyek segítségével *megérthetjük őstörténelmünk lelkeségét, szellemiségét, értelmét és értékét, hozzájárulását az emberiség felemelkedéséhez.* Lássuk azokat az összefüggéseket, amelyek *megvilágítják őstörténelmünk valóságnak megfelelő értelmét, értékét, azt a történelemszemléletet, amelyek őseink alakították történelmüket,* és induljunk ezzel a szemlélettel a jövőnk felé.

A magyarság őstörténelmének és jövőjének legfőbb színtere a Kárpát-medence és a tőle keletre fekvő, óriási eurázsiai Puszta. Az embertan, a genetika, a régészet, a vallástörténet, a népzene kutatás, a nyelvészet és a korabeli történelmi források, melyek köztudomású tényként kezelik, hogy a magyarok szkíták, illetve hunok, a magyarság szkíta-hunként azonosításának a 18. századig egész Európában elfogadott volta bizonyítja, hogy a Kárpát-medence őshonos népe a magyar, s ezen belül a székely, mint önálló nép. Természeti és bölcsességtisztelő ősműveltségben éltünk az őskortól napjainkig. *Régészeti leleteinken és mai nemzeti jelképeinken egyedülálló, lételméleti szinten teljes körű kozmológiai-tudományos-bölcséleti-metafizikai rendszer látható, a Világegyetem lényegének ismerete, dióhéjba foglalva.* Ez a bölcséleti rendszer minden külön feltevés nélkül megoldja a metafizika négy, több ezer év óta megoldatlan alapfeladatát. A régészeti leletek alapján itt, a Kárpát-medencében született több mint 7000 éve az Élő Világegyetem jelképe, a Világfa, amely egyben kozmikus Életfa is, és ezzel szoros összefüggésben az Életfa Egyhármasságának ismeretét jelképező kettős kereszt és a hármasság bölcséleti rendszere, és innen került át Mezopotámiába. *A Selyemút a tudomány és a filozófia, a népek felemelkedésének 7000 éves főútja, és újra azzá válik, mert az őstörténelem hagyományainkban és bennünk tovább él.*

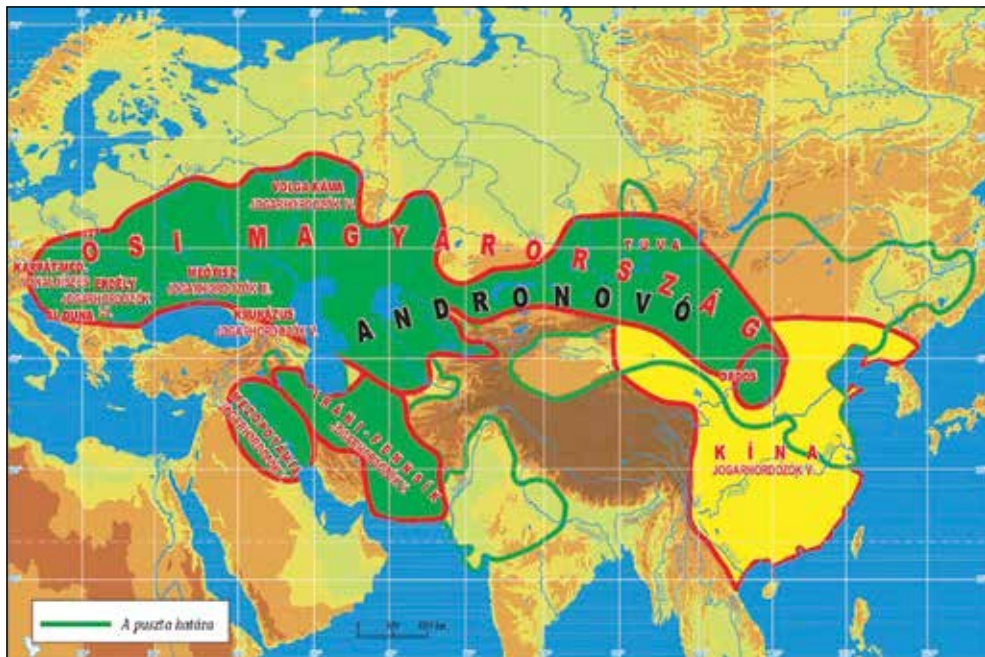
Magyar nemzeti önazonosságunk 4 fontos pillére: (1) a Kárpát-medencében őshonos szkíta-hun-magyar nemzeti azonosság és folytonosság, (2) lételméletileg teljes körű és a Világegyetem lényegéig mélyreható kozmológiai-bölcséleti rendszerünk, (3) a legalább 8000 éves múltú, átfogó, élet-, közösség- és Természet-központú szemléletű, ökológiai jellegű őstörténelmünk és (4) korszakalkotó civilizációs vívmányaink ismerete. Tegyük hozzá: a szkíta-hun-magyar nép ma is a Selyemút mentén élő népek sokaságának fontos népi összetevője.

Látnunk kell a magyar őstörténelem összefüggéseit! Nemcsak azért, mert Keletről jöttünk, bár ez is igaz, hanem még inkább és elsősorban azért, mert *innen mentünk oda, mert itt, a Kárpát-medencében volt az őshazánk, de tágabb értelemben az ősvilágunk, második őshazánk volt az ősi Kelet.* Manapság a magyarság, ezer éve a nyugati civilizáció égisze alatt, hajlamos a borúlátásra. A nyugati civilizáció negatív érzésekkel és gondolatokkal terhelt. A nyugati tudaternyő befeketíti felettünk az eget. Ha a keleti kapcsolatainkat nem ismerjük, minden okunk meglenne a borúlátásra. *Keleti kapcsolataink jelentőségét felismerve azonban minden megváltozik. Keletről jön a fény. Keletről jön a hajnal.*

És ez a hajnal már elkezdődött.

Ez a hajnal egy új világkorszak beköszöntét hozza. Egy olyan világkorszakét, amely kibékül a Természettel, amely felfedezi a Természetben rejlő értéket, amely alapvetően ökológiai jellegű, és nemcsak a magyarság, de az egész Kelet, az egész Selyemút felemelkedéséhez vezet. A magyarságot, ha tevékenyen részt veszünk ebben a folyamatban, igaz magyar nemzeti akaraterőt tanúsítva, akkor a világtörténelem is felemeli.

Kinyílt a kapu az ősvilágra. Kinyílt a kapu az Ősi Magyarországra. S ha belépünk, nemzettudatunk megtisztul, megerősödik, s őseink lételemileg teljes körű és a Világegyetem lényegéig, a végsőkéig mélyreható tudományos-filozófiai-bölcseleti rendszerével felvérteződve eloszlanak bennünk az eget elsötétítő fellegek.

5. kép. Az Ősi Magyarország körvonalai. A történelemben elsősorban ez a térség volt a szkíta, szarmata, kimmer, hun, avar, magyar nép hazája. Műveltségi körét tekintve az őstörténelem korában hozzátartozott Mezopotámia és a Iráni-fennsík is.

Feltárult egy olyan összefüggésrendszer, amelynek számtalan sok elemét már ismertük, de csak a közöttük fennálló összefüggések rajzolják ki ezek valóságos értelmét és jelentőségét.

Az Ósi Magyarország körvonalai újra kirajzolódtak. A vakok országában éltünk, és az Ósi Magyarország volt az az elefánt, amelynek különböző részeit sokan tapogattuk ugyan, mégsem ismertük fel, hogy miről van szó, nem is sejtettük, hogy létezett egy, a Kárpát-medencénél sokkal nagyobb, a keleti Alpoktól a Csendes-óceánig és Észak-Indiáig terjedő őshazánk. *Tudtunk keleti kapcsolatainkról, mégsem ismertük fel az összképet, s így fordulhatott elő, hogy jelentősége elsikkadt, s ennek híján keleti kapcsolataink legtöbbször bizonytalan, délibábos, megalapozatlan eredménynek lehetett tartani, figyelmen kívül lehetett hagyni. Így fordulhatott elő, hogy lehetséges volt, hogy egy olyan elmélet, mint a finnugor, amelynek még az elnevezése is téves, amely a csóllátás mintapéldája, mégis kizárólagosságra tarthasson igényt és bevonulhasson a tankönyvekbe, nemzedékek sorát idegenítve el valóságos önazonosságunktól.*

Mi tudjuk összeegyeztetni az ötszáz éven át felemelkedett és világelsőséget megszerzett Nyugat tudását annak a még hatalmasabb Keletnek a tudásával, amely már rég elkezdte felemelkedését, és amely már ebben az évszázadban átveszi, sok tekintetben már át is vette a vezetést. *Mi tudjuk összeegyeztetni a Keletet a Nyugattal, mert ezer év nyugatizálódás után mi vagyunk azok, akik megérthetjük a Nyugatot és a Keletet is.* Mi tudjuk összeegyeztetni a Keletet a Nyugattal, az ősi Kelet tágabb és mélyebb világlátása és értékrendje alapján, mert ez az alapvetőbb mind a valóságban, mind a magyar őstörténelemben.